

Затуй недѣй ме пита, татко, нищо.
 Уроци азъ не съмъ училъ,
 Откакто туй съмъ наумилъ.
 Но отдѣли ми, щото ми се пада,
 Отъ бащиниятъ ми имотъ
 Азъ ще потърся другъ животъ.
 Ще идъ — гдѣто хората не учатъ
 Такива книги, като тукъ:
 А си живѣятъ тѣй, безъ трудъ,
 Катъ гълъбчета — всички като птички.

Бащата: Но

Иванчо: знаж, знаж що е то,
 Но тамъ е като въ рай добро!
 Азъ не желяж да ме увѣщавашъ,
 Ни примѣри да ми четешъ.

Бащата: Тогазъ върви кждѣто щешъ!
 Съ здравье! . . . Ето, този ключъ е твоя.

(Изважда изъ джеба си нѣколко ключа и му подава единъ).

Въ ковчега съ жълтия пѣтелъ
 Ще найдешъ цѣлия свой дѣлъ
 Вземи го, синко, и иди си събогомъ.

(Иванчо цѣлува рѣка, взима ключа и излиза).

Бащата: *(Смѣхъ него).* Помни баща си!

(Завѣсата пада).

СЦѢНА II.

Въ гората.

Явление I.

Иванчо *(самъ).* Гора висока, джбове грамадни!
 Уви, дърво се не яде!

А много, много хорица сж гладни!

(смѣхъ малко мълчание).

И азъ въ този пусти край,
 Кждѣто мислѣхъ, че е рай,